

A NYOLCADIK SZÜLETÉS NAP

Ingrid Sjöstrandnak

Harcokcsik vonultak az utcán,
erre más nem emlékezik. Esővíz
csorgott be az ablakon. Pedálos
Moszkvicsomon terveztem utánuk
eredni, hogy kinyomozzam céljukat.
Közelgett a húsvét, sehova sem engedtek.
Kedden apám furcsa levelet kapott.
Háború lesz, suttozták a szobanövények.
A tankokat nem hoztam szóba többé.
A messzi dörrenéseket az ágyban
összekucorodva hallgattuk.

36 KILAKOLTATÁS

Valaki átka teljesült.
Több utolsó napra is emlékszem.
Az egyikén a háztetőt csodáltam
a dombról, hol a baromfiudvarban
mindent ellepett a gaz. A tyúkok
méteres növények közt gázoltak.
Keserű gyümölcsöt morzsoltam szét
fogaim között, egyszerre érett a dió
és az egres. Nejlonfoszlányokon
tapostam, a fóliasátorban riadt
macska dédelgette kölykeit. Elbújtam
az ól mögött, hogy ne előttük sírjak.

SZÓSZEGŐK

A határban jártunk, árva
szőlőültetvényeken, szomjasan
a reggel óta tartó kocsikázásban.
Magasan járt a nap. Nagyapa fején
a kalap meg se mozdult, cigarettára
gyújtott minden pihenőnél.
Kiszállnunk aligha lehetett, feltéve,
ha megígértük, nem megyünk messze
az autótól. Hívogatott az üres vidék.
A távolban feltűnt szeretett hegyünk,
s lábánál a régi ház, melynek képe mint
megszegett ígéret nyomta mellkasunk.